

**OLIMPIADA NAȚIONALĂ DE LECTURĂ
„LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ”
Etapă județeană, 11 martie 2022**

Nivelul 2 – clasele a XI-a și a XII-a

Varianta 1

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele, și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

VEDERE SPRE LAC

de Alice Munro

Acolo unde se sfârșește trotuarul este o clădire mare din cărămidă, cu frontoane și clopotniță. Poate a fost o școală, înainte ca elevii să fi fost mutați cu autobuzul în vreo altă instituție de învățământ mai mare și mai plictisitoare. Acele ceasornicului s-au oprit la douăsprezece - la prânz sau la miezul nopții - care în mod sigur nu e timpul corect acum. O abundență de flori de vară pare aranjată profesionist - unele se revarsă dintr-o roabă, altele, dintr-o găleată de lapte de alături. Un indicator pe care nu-l poate citi pentru că soarele bate exact pe el. Pășește pe gazonul din fața unei case ca să-l poată vedea dintr-un alt unghi. „Servicii Funerare“. Acum vede și garajul alăturat. Nu-i nimic. Mai bine își vede de treaba ei.

Cotește pe o stradă laterală, unde sunt case într-adevăr foarte bine întreținute, care dovedesc că până și un asemenea orașel își poate avea suburbia lui (...)

Aici sunt oameni. N-au reușit să se încuie toți în casă, cu aparatele de aer condiționat. Un băiat merge pe bicicletă, tăind strada în zigzag. E ceva ciudat în felul cum pedalează și la început ea nu-și dă seama ce anume. Merge cu spatele. Asta e. Are geaca trasă pe el în așa fel încât nu poți - sau ea nu poate - să vadă ce e în neregulă (...)

Vede o străduță laterală pe care n-a băgat-o în seamă prima oară, poate pentru că nu e pavată, și ea nu s-a gândit că un medic ar putea locui în asemenea condiții (...)

Un gard viu iese chiar în stradă. Suficient de înalt pentru ca ea să nu-și închipuie că va putea vedea peste el, dar se gândește că poate reușește să zărească ceva prin crăpături.

Dar se dovedește că nu e nevoie. La capătul gardului viu descoperă că, de fapt, curtea casei - cam de patru ori mai mare decât loturile atribuite în mod obișnuit într-un orașel - se deschide

către strada pe care merge ea. Pare să fie un soi de parc, cu alei pietruite care taie în diagonală gazonul tuns, luxuriant. Printre poteci țâșnesc din iarbă flori. Pe unele le știe - margarete auriu-închis și galben-deschis, de pildă, brumărele roz, roșietice și albe cu miez roșu -, dar ea nu se pricepe prea tare la grădinărit, și aici sunt pete mari de toate culorile pe care nu le știe numi, unele grupate laolaltă, altele trasând dâre pe pământ. Unele se cațără pe spaliere, altele se răsfiră la întâmplare. Totul e aranjat artistic, dar nu rigid, nici măcar fântâna care țâșnește la câțiva metri înălțime și apoi cade în bazinul cu bordură de pietre. Ea a intrat de pe stradă să se răcorească un pic sub stropii ei, și găsește, iată, o bancă de fier forjat, pe care se poate așeza.

Un bărbat a apărut pe una dintre alei, cu o pereche de foarfeci în mână. Se vede limpede că grădinarii sunt obișnuiți să lucreze până târziu aici. Deși, ca să fim drepti, bărbatul acesta nu arată a muncitor angajat cu ora. E înalt și foarte slab, îmbrăcat într-o cămașă neagră și cu pantaloni strâmți pe picior. Ei nu i-a trecut prin cap că ar putea fi altceva decât un parc orășenesc.

-E foarte frumos aici, îi spune ea de la distanță, cu o voce foarte sigură și aprobatoare. Vă pricepeți să întrețineți!

-Multumesc, spune el. Puteți să vă odihniți linistită.

O anumită uscăciune în vocea lui îi dă de înțeles că acesta nu este un parc, ci un domeniu privat și că el însuși nu este un angajat al primăriei, ci proprietarul.

-Ar fi trebuit să vă cer voie.

-Nu e nici o problemă.

E preocupat, se apleacă și taie cu foarfeca dintr-o plantă care năvălește pe alee.

-E a dumneavoastră grădina, nu? Toată?

După o clipă în care e atent la floare, el răspunde:

-Toată.

-Ar fi trebuit să-mi dau seama. E prea originală ca să fie publică. Prea deosebită.

Nici un răspuns. Ea are de gând să-l întrebe dacă îi place să stea aici, seara. Dar mai bine să nu se complice. Nu pare genul de om ușor de abordat. Probabil unul dintre cei care exact cu asta se mândresc. Peste câteva clipe are să-i mulțumească și să se ridice.

Dar, după un moment, el vine și se așază lângă ea. Și vorbește ca și cum ar fi fost întrebat.

-De fapt, mă simt bine numai când fac ceva care trebuie făcut, spune el. Dacă stau jos, n-am voie să mă uit la nimic, altfel observ tot timpul ceva de făcut.

Ea ar fi trebuit să-și dea seama imediat că e un bărbat care nu gustă glumele. Dar e totuși curioasă.

-Ce a fost înainte aici? Înainte ca el să facă grădină?

-O fabrică de textile. Toate orașelele aveau ceva de genul ăsta, te puteai descurca pe atunci cu salariile alea de mizerie. Dar, cu timpul, fabrica a decăzut și a apărut un antreprenor care s-a gândit s-o transforme într-un azil de bătrâni. Au fost ceva probleme atunci, primăria nu voia să-i dea voie, aveau impresia că o să apară o mulțime de oameni bătrâni în oraș și o să fie deprimant. Asa că i-au dat foc sau au demolat-o, nu știu.

El nu e de pe aici. Până și ea își dă seama că, dacă ar fi fost, n-ar fi putut vorbi atât de deschis.

-Nu sunt de prin partea locului, spune el. Am avut însă un prieten care era și, când a murit el, am venit doar ca să vând casa și să plec. Apoi am pus mâna pe terenul ăsta la un preț bun, pentru că antreprenorul îl lăsase pur și simplu cu o gaură în pământ și arăta groaznic.

-Îmi pare rău dacă par prea curioasă.

-Nu-i nimic. Dacă nu am chef să vă povestesc ceva, nu vă povestesc.

-N-am mai fost aici, spune ea. Bineînțeles că n-am mai fost, altfel aș fi văzut parcul. Umblam prin oraș, mă uitam după ceva. Am crezut că găsesc mai ușor dacă parchez mașina și o iau pe jos. Căutam de fapt cabinetul unui doctor.

Ea adăugă că nu e bolnavă, are doar o programare mâine, și nu vrea să alerge dimineață încercând să dea de cabinet. Apoi îi spune cum a parcat mașina și cum e mirată că numele medicului de care are nevoie nu apare nicăieri.

-N-am putut consulta nici cartea de telefon, pentru că știți că în ultima vreme au dispărut cu totul cabinele și cărțile telefonice. Sau le găsești cu paginile smulse. Cred că încep să par caraghioasă.

Ea rostește numele doctorului, dar el spune că nu-i sună cunoscut.

-Dar eu nu merg la doctori.

-Probabil foarte bine faceți.

-Ei, n-aș spune asta.

-În orice caz, mai bine mă întorc la mașină.

Ridicându-se odată cu ea, el spune că o însoțește.

-Ca să nu mă pierd?

-Nu chiar. Întotdeauna încerc să fac puțină mișcare la ora aceasta a serii. Când lucrezi în grădină ți se încordează mușchii.

-Sunt sigură că trebuie să existe o explicație de bun-simț în legătură cu doctorul acesta. Vi se pare vreodată că înainte existau mai multe explicații de bun-simț decât acum?

El nu răspunde. Se gândește poate la prietenul care a murit. Poate că gradina e un fel de omagiu adus prietenului care a murit.

Și în loc să se simtă stânjenită acum, când ea a vorbit, iar el nu i-a răspuns, ea simte o proștețime, o tihnă în conversație.

Merg mai departe fără să mai dea peste nimeni.

Curând ajung la strada principală (...) Se prefacă că s-a grăbit să se uite la marfa expusă în vitină - păpușile cu cap de porțelan, patinele vechi, oalele de noapte și păturile matlasate deja zdrențuite.

-Trist, spune.

El nu-i dă atenție. Tocmai i-a venit o idee, o anunță.

-Doctorul acesta, spune el.

-Ce-i cu el?

-Mă întreb dacă nu cumva are legătură cu azilul.

Merg din nou, trecand pe lângă doi băieți tineri care stau pe trotuar, unul cu picioarele întinse, așa încât trebuie să-l ocolească. Însoțitorul ei nu-i bagă în seamă, dar vorbește acum mai încet.

-Azilul? întrebă ea.

-Probabil n-ați observat dacă ați venit de pe șosea. Dar, dacă ieșiți din oraș în direcția lacului, o să treceți pe lângă el. Nu e mai mult de'un kilometru. După ce depășiți mormanul de pietriș de pe latura de sud a drumului, e puținel mai departe, pe partea cealaltă. Nu știu dacă au un doctor rezident acolo sau nu, dar mi se pare logic să aibă.

-S-ar putea, spune ea. E logic.

Apoi speră că el nu crede că l-a imitat intenționat, ca să facă o glumă proastă. E adevărat că ar vrea să continue să stea de vorbă cu el, cu tot cu glume proaste sau orice altceva.

Dar acum se ivește o altă problemă: trebuie să se gândească unde și-a pus cheile, așa cum face deseori înainte de a urca în mașină. Se teme mereu să nu le fi încuiat înăuntru sau să nu le fi scăpat pe undeva. Simte apropierea unui acces familiar, exasperant, de panică. Dar apoi le găsește în buzunar.

-Merită să încercați, spune el, și ea e de acord. Aveți loc destul acolo să opriți mașina și să vă uitați. Dacă au un medic - sau o doctoriță - care vine în mod regulat, n-are nevoie să-și treacă numele undeva în oraș.

Ca și cum nici el nu e tocmai nerăbdător să se despartă de ea.

-Vă mulțumesc foarte mult.

-Pentru puțin.

El îi ține ușa până când ea intră, o închide, așteaptă acolo pâna când ea întoarce mașina în direcția corectă, apoi îi face cu mâna.

După ce pleacă, ea îl zărește din nou în oglinda retrovizoare. A plecat, stă de vorba cu cei doi băieți sau tineri care ședeau pe trotuar cu spatele rezemat de zidul magazinului. Îi ignorase într-atât încât acum e surprinsă să-l vadă vorbind cu ei.

Poate are de făcut o remarcă, vreo glumă despre cum o lasă memoria sau despre cât e de prostuță. Sau poate doar despre vârstă. O notă proastă pentru ea, de la un bărbat extrem de drăguț. Se gândise că avea să se întoarcă prin oraș să-i mulțumească din nou și să-i spună dacă îl găsisese pe doctor. Putea doar să încetinească, să râdă și să-i strige de pe geam.

Dar acum își spune că o s-o ia pe șoseaua de pe malul lacului, ca să-l evite.

Nu te mai gândi la el. Vede apropiindu-se mormanul de pietriș, trebuie să fie atentă unde merge.

Exact așa cum a spus el. Un indicator. Ceva despre azilul Lakeview. Și, într-adevăr, de acolo se vede lacul, o fâșie bleu în lungul orizontului.

O parcare largă. O aripă lungă, cu secții probabil separate sau cel puțin cu camere destul de spațioase, cu propriile grădinițe și bănci. Un gard de zăbrele destul de înalt în fața fiecăreia, pentru intimitate sau pentru siguranță. Deși, atât cât poate ea să vadă, nimeni nu stă acum afară.

Bineînțeles că nu. În instituțiile astea, stingerea se dă devreme.

Îi place să vadă că zăbrelele dau locului o tentă ușor fantezistă. Clădirile publice s-au schimbat în ultimi ani, la fel și casele. Aspectul acela implacabil, lipsit de orice farmec - singurul admis în tinerețea ei - a dispărut. Parchează în fața unei cupole viu colorate care arată primitoare, are aparența unui prisos de veselie. Unii ar considera-o o păcăleală, bănuiește ea, dar nu asta e

exact ceea ce-ți dorești aici? Toată sticla aceea trebuie să-i înveselească pe oamenii în vârstă sau poate chiar pe unii nu atât de bătrâni, dar care au luat-o nițel pe arătură.

În timp ce se apropie de ușă, se uită după un buton pe care să apese, o sonerie la care să sune. Dar nu e nevoie - ușa se deschide singură. Iar înăuntru descoperă o senzație și mai puternică de spațiu, de înălțime, tenta albăstruie a sticlei. Podeaua e toată făcută din dale argintii, genul acela pe care copiii le place să se dea, și pentru o clipă, ea își închipuie pacienții lunecând și strecurându-se pe dale de plăcere, și ideea aceasta îi face inima ușoară. Bineînțeles că nu poate să fie atât de lunecoasă pe cât pare, nu poți lăsa oamenii să-și rupă gâturile. „N-am îndrăznit s-o încerc“, spune ea cu o voce fermecătoare către cineva din capul ei, poate către soțul ei. „N-ar fi mers, nu? M-aș fi putut trezi în fața doctorului, exact a celui care se pregătea să-mi testeze stabilitatea mentală. Și atunci ce crezi că mi-ar fi spus?“

Pe moment nu se vede niciun doctor.

Ei, nici n-ar trebui să se vadă, nu? Doctorii nu stau la birouri în sala aceasta, așteptându-i pe pacienți să-și faca apariția.

Și ea nici măcar n-a venit la consultație. Va trebui să explice din nou că vrea doar să fie sigură de locul și ora programării de a doua zi. Toate astea au făcut-o să se simtă destul de obosită.

În sală se află un birou rotunjit, înalt până la brâu, ale cărui laturi de lemn întunecat par de mahon, deși probabil nu sunt. Acum nu stă nimeni la el. Este, evident, după orele de program. Nancy se uită după o sonerie, dar nu vede nici una. Caută atunci să vadă dacă există vreo listă cu numele medicilor sau numele medicului de serviciu. Tot nimic. Și totuși, trebuie să existe un mod de a lua legătura cu cineva, indiferent de oră. Cineva care să stea de gardă într-un asemenea loc.

Nici pe birou nu e mare lucru. Nici calculator, nici telefon, nici hârtii sau butoane colorate pe care să poti apăsa. Desigur, ea nu s-a dus chiar în spatele biroului, acolo pot foarte bine să existe vreo încuietore sau niște compartimente pe care ea nu le vede. Niște butoane la care recepționera ar putea ajunge, dar ea nu.

Abandonează pe moment biroul și se uită mai bine la încăperea în care a intrat. Este un hexagon, cu mai multe uși. Patru. Una este ușa cea mare, prin care intră lumina și vizitatorii, alta este o ușă oficială, în spatele biroului, la care se ajunge mai greu, genul pe care accesul este interzis celor din afară, și celelalte două uși, absolut identice și față în față, duc în mod evident în cele două aripi, spre coridoarele și saloanele care-i adăpostesc pe locatarii azilului. Fiecare are un geam în partea superioară, și geamul acesta arată suficient de transparent pentru ca oricine să poată privi prin el.

Ea se îndreaptă spre una dintre aceste uși care ar putea să-i ofere acces și ciocăne, apoi încearcă mânerul rotund și nu-l poate clinti. E încuiată. Nu poate nici să vadă bine prin geam. De aproape, sticla se dovedește vălurită și distorsionează imaginea.

Vizavi, aceeași problemă cu geamul și aceeași problemă cu butonul ușii.

Țăcănitul pantofilor ei pe podea, sticla înșelătoare, inutilitatea mânerelor lustruite au descurajat-o mai mult decât e dispusă să recunoască.

Nu renunță însă. Încearcă ușile din nou, în aceeași ordine și, de data aceasta, scutură ambele mâneri cât poate de tare și strigă: „Bună ziua!“ la început banală și prostească, apoi ofensată, dar la fel de pesimistă.

Se strecoară, înghesuindu-se, în spatele biroului, și bate în ușa aceea, practic fără speranță. Nu are nici măcar clanță, doar broască.

Nu-i rămâne decât să plece din locul acesta și să meargă acasă.

Totul foarte vesel și elegant, se gândește, dar fără vreo pretenție că ar oferi servicii către public. Bineînțeles că pacienții sau locatarii, sau oricum i-or numi sunt mânați devreme la culcare, e aceeași poveste peste tot, oricât de atrăgătoare ar fi aparențele.

Cu gândul acesta în minte, împinge ușa de la intrare. E prea grea. O împinge din nou. Și din nou. Ușa nu se clintește.

Vede ghivecele cu flori de afară, în aer liber. O mașină care trece pe drum. Lumina blândă a serii.

Trebuie să stea și să se gândească.

Aici nu există lumină artificială. Sala se va întuneca. Deja, în ciuda luminii care adăsta afară, pare să se întunece. Nu va veni nimeni, toată lumea și-a terminat treburile sau cel puțin pe cele care i-au adus în partea aceasta de clădire. Vor rămâne acolo unde s-au instalat acum.

Ea deschide gura să țipe, dar nu-i iese nici un țipăt. Tremură din toate încheieturile și, oricât se străduiește, nu reușește să tragă adânc aer în piept. E ca și cum ar avea o sugativă în gât. Senzația de sufocare. Știe că trebuie să se poarte altfel și, mai mult, că trebuie să creadă altceva. Liniștește-te! Liniștește-te! Respiră! Respiră!

Nu-și dă seama dacă panica a durat mult sau puțin. Inima îi bubuie în piept, dar e aproape în siguranță.

Lângă ea se află o femeie. Sandy. Așa scrie pe insigna pe care o poartă, dar Nancy o știe oricum.

-Ce mă fac cu tine? întreabă Sandy. Vreau doar să te ajut să-ți pui cămașa de noapte, iar tu te protești ca un pui speriat.

-Probabil ai avut un vis, spune Sandy. Ce-ai mai visat acum?

-Nimic, spune Nancy. Era de pe vremea când soțul meu trăia și conduceam încă mașina.

-Ai o mașină frumoasă?

-Volvo.

-Ei vezi? Vezi ce bine te duce capul?

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Numele personajului feminin este:

- a. Sandy
- b. Nancy
- c. Lucy
- d. nu este precizat

2. Grădina a fost amenajată pe locul:

- a. unei școli;

- b. unui azil;
- c. unei fabrici de textile;
- d. unui parc public.

3. Bărbatul a primit terenul pe care a amenajat grădina de la:

- a. părinții săi;
- b. primărie;
- c. de la un prieten care a murit;
- d. l-a cumpărat.

4. Biroul din sală este:

- a. de mahon;
- b. de stejar;
- c. de cireș;
- d. nu se poate preciza

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei principale ale textului, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos.

- 1. Grădinarul o însoțește pe femeie până la mașină.
- 2. Femeia găsește azilul pe care îl căuta.
- 3. Femeia se așează pe o bancă din grădină.
- 4. Femeia zărește în sala în care intră un birou.
- 5. Femeia se visează împreună cu soțul ei conducând mașina.
- 6. Femeia caută o sonerie.
- 7. Grădinarul îi povestește că nu este din partea locului.
- 8. Grădinarul intră în vorbă cu cei doi băieți de pe stradă.

--	--	--	--	--	--	--	--

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

- 1. Menționează două trăsături ale grădinarului.
- 2. Precizează care este temerea personajului feminin.

3. Explică, în cel mult 6 rânduri, motivul pentru care femeia rățăcește pe străzile orașelului.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, semnificația secvenței:
*„Vede ghivecele cu flori de afară, în aer liber. O mașină care trece pe drum. Lumina blândă a serii.
Trebuie să stea și să se gândească.
Aici nu există lumină artificială. Sala se va întuneca. Deja, în ciuda luminii care adăsta afară, pare să se întunece. Nu va veni nimeni, toată lumea și-a terminat treburile sau cel puțin pe cele care i-au adus în partea aceasta de clădire. Vor rămâne acolo unde s-au instalat acum.”*

D. (12 puncte)

Comentează, în cel mult 30 de rânduri, pe baza fragmentului dat, relația dintre moarte și vis.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

Cu toții visăm în fiecare noapte, dar nu ne aducem aminte decât 10% din ceea ce experimentăm în vis. Visele sunt transmise de creier, iar psihologii spun că reprezintă temeri sau experiențe reale și nu previziuni, după cum susțin amatorii de paranormal.

Psihologii spun că toți visăm în fiecare noapte, dar nu ne aducem aminte decât foarte puțin. „Fiecare persoană visează de mai multe ori pe noapte, dar nu ne aducem aminte decât 10% din ceea ce visăm. Dacă visele apar înainte de miezul nopții sau ne trezim imediat după ce am visat, nu ne aducem aminte nimic. În general, visele pe care ni le aducem aminte sunt cele care apar spre dimineață“, spune psihologul Ana Maria Rușizan.

Rațional versus paranormal

Amatorii de paranormal susțin că visele pot fi premoniții și că ceea ce visăm poate fi de fapt un lucru care ni se poate întâmpla în viitor, fie că este vorba despre ceva bun sau o tragedie. Ei mai susțin și că visele pe care le avem cu persoane sau locuri necunoscute pot fi amintiri din vieți anterioare pe care doar subconștientul le păstrează. Psihologii spun că toate visele au o explicație logică și sunt un mod prin care creierul nostru procesează anumite trăiri sau temeri. „Toate visele sunt manifestări ale creierului. Pot semnifica anumite temeri pe care le avem, anumite situații care ne stresează sau pur și simplu o eliberare a stresului. De multe ori noaptea procesăm ce am văzut sau ce ni s-a întâmplat peste zi. De aceea, uneori ne apar în vis secvențe dintr-un film pe care l-am văzut seara sau momente de peste zi“, mai spune psihologul.

Coșmarurile sunt temeri pe care le avem

Majoritatea dintre noi ne temem de coșmaruri și încercăm să interpretăm visele neplăcute. Ele reprezintă de fapt temerile noastre. „Mulți dintre noi am visat că am murit sau că a murit o persoană dragă nouă. Am mai visat că am avut un accident, că suntem urmăriți sau alte lucruri

neplăcute. Aceste vise reprezintă de fapt temerile noastre cele mai mari, temeri pe care nu le exprimăm atunci când nu dormim. Nu înseamnă că ceea ce visăm se va și întâmpla. Dacă avem însă coșmaruri repetate care se bazează pe o traumă din viața reală, atunci este nevoie de terapie“, explică psihologul.

Dacă visăm că alunecăm în gol, că zburăm sau experimentăm în vis situații neplăcute, este un mod prin care ne eliberăm de stres. „Creierul nostru este foarte activ pe timpul nopții și prin acest vise ne ajută să ne eliberăm de stres. Dacă ne culcăm foarte târziu și suntem foarte obosiți atunci vom avea mai des astfel de vise“, mai spune psihologul.

Visele despre boli nu trebuie ignorate

De asemenea, mulți dintre noi visăm că suferim de anumite boli. „Aceste vise pot fi semnale de alarmă dacă se repetă foarte des. Dacă visăm că ne doare ceva în fiecare noapte, ar trebui totuși să mergem la medic. Visul poate fi modul prin care creierul nostru vrea să ne transmită ceva, niște simptome subtile pe care le ignorăm în viața reală“, mai spune specialistul.

Visele cu necunoscuți nu vin din vieți anterioare

Visele în care apar persoane necunoscute nu vin dintr-o viață anterioară cum susțin amatorii de paranormal. „De multe ori visăm persoane necunoscute care se confruntă cu anumite situații. Aceste vise nu țin de paranormal. Pot fi persoane pe care nu ni le mai aducem aminte sau scenarii pe care creierul nostru le generează pentru a ne arăta cum să scăpăm de anumite probleme. Dacă visăm că o persoană necunoscută se ceartă cu șeful ei, de exemplu, poate însemna că avem noi anumite temeri sau nemulțumiri legate de locul de muncă. Dacă un cuplu de necunoscuți se ceartă în visul nostru, poate însemna că avem niște nemulțumiri în viața noastră de cuplu. Toate visele sunt inspirate de realitate, chiar dacă uneori nu ne dăm seama de acest lucru“, mai spune psihologul.

(Simona Suciu, *Ce sunt de fapt visele*, în www.adevarul.ro)

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, raportându-te la textul citat:

1. Menționează două situații care determină coșmarurile.
2. Precizează ce semnificație au visele din punctul de vedere al psihologilor.
3. Notează o situație în care ar trebui să mergem la medic, în urma unui vis.
4. Explică semnificația secvenței: „De multe ori visăm persoane necunoscute care se confruntă cu anumite situații. Aceste vise nu țin de paranormal. Pot fi persoane pe care nu ni le mai aducem aminte sau scenarii pe care creierul nostru le generează pentru a ne arăta cum să scăpăm de anumite probleme.”

B. (12 puncte)

Care este opinia ta despre semnificația viselor? Motivează-ți opinia într-un text de cel mult 20 de rânduri.

**SUBIECTUL al III-lea 10 puncte (câte 2 puncte pentru cerințele 1-3;
4 puncte pentru cerința 4)**

Privește cu atenție imaginea de mai jos, apoi răspunde la următoarele cerințe:

1. Ce hobby crezi că are copilul din imagine?
2. Precizează numele unui erou cu care băiatul vrea să se identifice.
3. Explică semnificația ferestrei în imaginea alăturată.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, mesajul pe care îl transmite imaginea.

